

Richard Stark

PARKER
ΑΝΑΦΛΕΞΗ

Μυθιστόρημα

Μετάφραση
ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ

Επιμέλεια
ΑΡΕΤΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ
ΑΘΗΝΑ 2013

Τίτλος πρωτοτύπου:
Richard Stark, *Flashfire: A Parker Novel*, The University
of Chicago Press, 2011

Copyright © 2000 by Richard Stark
All rights reserved.

Σύμβουλος έκδοσης: Αλέξης Πφάου

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Επιμέλεια: Αρετή Μπουκάλα

1η έκδοση, Ιούνιος 2013

ISBN: 978-960-504-065-9

Για την ελληνική έκδοση:
© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Βασίλης Αμανατίδης

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
e-mail: info@nnet.gr
www.nnet.gr

ENA

Μόλις το ρολόι στο ταμπλό έδειξε 2.40, ο Πάρκερ βγήκε με το αυτοκίνητο από το πάρκινγκ του ντράγκστορ κι ακολούθησε τον ηλιόλουστο δρόμο προς το μίνι μάρκετ-βενζινάδικο. Σταμάτησε πίσω από τις αντλίες –ο μοναδικός πελάτης–, πάτησε το μπουτόν για να ανοίξει το πορτμπαγκάζ και βγήκε έξω. Ήταν μια φωτεινή μέρα του Ιουλίου, θερμοκρασία γύρω στους 25 βαθμούς Κελσίου, σε μια κωμόπολη ούτε διακόσια μίλια από την Ομάχα¹. Λιγότεροι οδηγοί που είχαν βγει για ψώνια προσπερνούσαν κι απ' τις δύο κατευθύνσεις. Καμιά δωδεκαριά τετράγωνα πιο πέρα, ο Μέλαντερ, ο Κάρλσον κι ο Ρος αυτή τη στιγμή λογικά θα μπαίνανε στο κτίριο.

Το αυτοκίνητο, ένα σκούρο γκρι Χόντα Ακόρντ, που μάλλον δεν περνούσε απαρατήρητο, πήρε 9,72 γαλόνια βενζίνη. Ενώ το γέμιζε, τα λεπτά λευκά χειρουργικά του γάντια μοιάζανε με ξασπρισμένο δέρμα.

Μόλις το ντεπόζιτο φούλαρε, ξανάβαλε την τάπα της βενζίνης κι άνοιξε το πορτμπαγκάζ. Μέσα είχε κάτι παλιά κουρέλια κι ένα άδειο γυάλινο μπουκαλάκι Τζιμ Μπημ, των 750 ml. Γέμισε το μπουκάλι με βενζίνη, έχωσε ένα κουρέλι στο στόμιο, άνα-

1. Η μεγαλύτερη πόλη στην πολιτεία της Νεμπράσκα των ΗΠΑ και έδρα της Κομητείας Ντάγκλας. Βρίσκεται στις Μεσοδυτικές Ηνωμένες Πολιτείες, στον ποταμό Μιζούρι.

φε το κουρέλι μ' ένα Ζίππο κι έπειτα πέταξε ψηλά το μπουκάλι προς τη βιτρίνα του μίνι μάρκετ. Μετά μπήκε στο Χόντα κι απομακρύνθηκε γρήγορα, προσέχοντας το όριο ταχύτητας.

2.47. Ο Πάρκερ έστριψε δεξιά στην Οδό Τούλιπ. Πίσω, στην τράπεζα, ο Ρος κουμαντάριζε τους πελάτες και τους υπαλλήλους, ενώ ο Μέλαντερ κι ο Κάρλσον γέμιζαν με χρήματα μαύρες σακούλες απορριμμάτων. Λίγο πιο πέρα, προς το κέντρο της πόλης, η τοπική πυροσβεστική υπηρεσία έσπευδε στο σημείο της έκρηξης και της πυρκαγιάς με δύο πυροσβεστικά οχήματα, μεγάλα κόκκινα θηρία που ορμούσαν έξω από τον πυροσβεστικό σταθμό σαν μα-νιασμένοι δεινόσαυροι.

Το λευκό Μπρόνκο βρισκόταν εκεί που το είχε παρκάρει ο Πάρκερ, στο δρόμο μπροστά από ένα σπίτι με όλα τα παντζούρια του κατεβασμένα και μια πινακίδα *Ενοικιάζεται* στο γκαζόν. Ο Πάρκερ μπήκε με το Χόντα στην αυλή του σπιτιού, το παρκάρισε και κατευθύνθηκε προς το Μπρόνκο. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ο Μέλαντερ και ο Ρος θα είχαν ήδη τις σακούλες με τα λεφτά πλάι στην πόρτα, τον κόσμο όλο μπρούμυτα στο πάτωμα μπροστά στο ταμείο, ενώ ο Κάρλσον θα 'χε βγει για να πάρει το αυτοκίνητό τους, που ήταν παρκαρισμένο λίγο πιο πάνω.

Όταν ξεσπά μια σοβαρή πυρκαγιά, η πυροσβεστική ανταποκρίνεται με μεγάλα οχήματα ή με γερανό και σκάλες, αλλά και με τον αρχηγό μες στο δικό του όχημα, συνήθως ένα στέισον βάγκον ή τζιπ, βαμμένο στο κόκκινο του κερασιού σαν τα πυροσβε-

στικά, εφοδιασμένο με κόκκινα φώτα και διαπεραστικές σειρήνες. Το προηγούμενο βράδυ, ο Πάρκερ μαζί με τους άλλους είχανε πάρει ένα τέτοιο στέισον βάγκον από μια πόλη εκατό μίλια από κει. Τη στιγμή αυτή, ο Κάρλσον καθόταν στο τιμόνι του, περιμένοντας τα πυροσβεστικά οχήματα να περάσουν σαν δαιμονισμένα από δίπλα του.

Ο Πάρκερ μπήκε στο Μπρόνκο, έβγαλε τα χειρουργικά γάντια και τα έχωσε στην τσέπη του παντελονιού του. Έβαλε μπρος αμέσως και οδήγησε το αυτοκίνητο δυο τετράγωνα πιο κοντά στο σημείο από όπου είχε ξεκινήσει, παρκάροντας τώρα μπροστά σε μια χορταριασμένη αλάνα. Κοντά στην τράπεζα, αυτήν ακριβώς τη στιγμή τα πυροσβεστικά θα περνούσαν ουρλιάζοντας, κι ο Κάρλσον σίγουρα θα 'βάζε μπρος γρήγορα και θα 'βγαινε με το στέισον βάγκον στο κατόπι τους, σταματώντας μπροστά απ' την τράπεζα, την ώρα που ο Μέλαντερ και ο Ρος θα 'βγαίνουν τρέχοντας με τις γεμάτες σακούλες.

Ο Πάρκερ μες στο Μπρόνκο γύρισε το σι-μπι στη συχνότητα της τοπικής αστυνομίας κι άκουγε τις διαταγές για εσπευσμένη προσέλευση όλων των διωκτικών αρχών της πόλης στο μίνι μάρκετ. Από ώρα σε ώρα θα κατέφθαναν άπαντες, πυροσβεστικά, ασθενοφόρα, αστυνομικά οχήματα· μαζί και το στέισον βάγκον του αρχηγού της πυροσβεστικής, με τη σειρήνα του να ωρύεται και το κόκκινο φως στην οροφή να στριφογυρνάει σαν τρελό.

2.53 σύμφωνα με το ταμπλό του Μπρόνκο. Λογικά, τώρα ήταν η ώρα. Ο Πάρκερ κοίταξε στον

εσωτερικό καθρέφτη του αυτοκινήτου, και το στείσον βάγκον, κόκκινο σαν φωτοβολίδα μες στο ηλιόφως, ξεμύτισε συγκρατημένα απ' τη γωνία – με φώτα και σειρήνα σβηστά.

Οδηγός δεν θα ήταν ο Πάρκερ αλλά ο Κάρλσον. Αφήνοντας τη μηχανή του Μπρόνκο αναμμένη, βγήκε απ' το αμάξι και πήγε από πίσω για να ανοίξει την πόρτα του χώρου αποσκευών, καθώς το αυτοκίνητο του αρχηγού σταμάτησε δίπλα του. Ο Μέλαντερ, περιχαρής στο πίσω κάθισμα, του έδωσε τέσσερις σακούλες ξέχειλες από χαρτονομίσματα, κι ο Πάρκερ τις έριξε πίσω. Αμέσως, ο Κάρλσον έβαλε μπρος για να παρκάρει μπροστά απ' το Μπρόνκο, ενώ ο Πάρκερ έκλεισε την πόρτα του χώρου αποσκευών, μπήκε μέσα και κάθισε στο πίσω κάθισμα, απ' την πλευρά του δρόμου.

Μπροστά, οι τρεις τους τώρα έβγαιναν απ' το αυτοκίνητο του αρχηγού, βγάζοντας από πάνω τους τα μαύρα καουμπούκια καπέλα, τα μακριά αδιάβροχα και τα λευκά χειρουργικά γάντια που είχαν φορέσει για τη δουλειά, ώστε για τους αυτόπτες μάρτυρες αργότερα να φαίνονταν πανομοιότυποι. Τα πέταξαν όλα στο πίσω κάθισμα του στείσον βάγκον και κατευθύνθηκαν προς το Μπρόνκο. Χαμογελούσαν όλοι τους σαν μεγάλα παιδιά. Όταν η δουλειά πάει καλά, όλοι είναι ανεβασμένοι, όλοι είναι νέοι, όλοι είναι λίγο φτιαγμένοι. Όταν η δουλειά πάει στραβά, όλοι είναι γέροι και κανείς δεν είναι χαρούμενος.

Ο Κάρλσον κάθισε στο τιμόνι, δίπλα του ο Μέλαντερ, πίσω ο Ρος μαζί με τον Πάρκερ. Ο Ρος ήταν

αλλόκοτα κοντός, το δέρμα του σαν ξεραμένο πετσί· όταν χαμογελούσε, το πρόσωπό του έμοιαζε με οδικό χάρτη. «Καλά ώς εδώ; Το γλεντάμε;» ρώτησε, κι ο Κάρλσον έβαλε μπρος.

Καθώς το όχημα άρχισε να μπαίνει όλο και πιο βαθιά στην πόλη, ο Πάρκερ είπε: «Υποθέτω πως όλα πήγανε καλά».

«Θα 'λεγε κανείς», του είπε ο Κάρλσον, «σαν να το 'χανε κάνει πρόβα...»

Ο Μέλαντερ, ένας μυώδης τύπος με μεγάλο κεφάλι κι ατίθασα κυματιστά μαύρα μαλλιά, γύρισε και χαμογέλασε στον Πάρκερ λέγοντας: «Απομακρυνθείτε απ' το συναγερμό· απομακρύνονται απ' το συναγερμό. Βάλτε τα χέρια στο κεφάλι· βάζουν τα χέρια στο κεφάλι».

Ο Κάρλσον έριξε ένα σβέλτο βλέμμα στον Πάρκερ μέσ' απ' το καθρεφτάκι και είπε: «Όλοι μπρούμυτα στο πάτωμα· και μάντεψε τι;».

«Σχεδόν δε χρειάστηκε να τους πούμε τι να κάνουν», συμπλήρωσε ο Ρος.

Ο Κάρλσον έστριψε δεξιά στο Χάουασινθ. Έμοιαζε με άλλη μία διασταύρωση κατοικημένης περιοχής, όμως εκεί που όλοι οι άλλοι δρόμοι σταματούσαν στην αστική ζώνη ή λίγο πιο πριν, τούτη δω συνέχιζε μέσα από γεωργικές εκτάσεις και γινόταν επαρχιακή οδός, που ενωνόταν τελικά με μια πολιτειακή, η οποία αμέσως μετά συναντούσε έναν διαπολιτειακό αυτοκινητόδρομο. Μέχρι να ξεμπερδέψουν οι αρχές της πόλης με το διαχωρισμό της φωτιάς από τη ληστεία, κάνοντας υποθέσεις ποιο δρόμο να 'χαν

πάρει οι ληστές, το Μπρόνκο θα έτρεχε πια με εβδομήντα, με κατεύθυνση ανατολικά.

Όπως οι περισσότεροι οδηγοί, ο Κάρλσον ήταν κοκαλιάρης. Επίσης, έδειχνε κάπως ευέξαπτος και τα αυτιά του ήταν πεταχτά. Χαμογελώντας ξανά στον Πάρκερ μέσ' απ' τον καθρέφτη, είπε: «Ωραία φωτίτσα άναψες εκεί πέρα».

«Ναι, έκανε ωραίο μπαμ», συμφώνησε ο Πάρκερ.

Ο Ρος, μ' ένα μεγάλο χαμόγελο προς τα κεφάλια στραμμένα προς το μέρος του, είπε: «Μπούντ;... Χαλ;... Είμαστ' όλοι χαρούμενοι;».

Ο Μέλαντερ γύρισε ξανά. «Βέβαια», απάντησε, και τότε ο Κάρλσον είπε: «Μίλα του».

«Μίλα του;... Σε ποιον; Σ' εμένα;» ρώτησε ο Πάρκερ. Κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ. Το όπλο του ήταν μες στο πουκάμισό του, αλλά από τη θέση που καθόταν δεν γινόταν να δράσει. «Τι να μου πει;» ρώτησε, ενώ την ίδια στιγμή σκεφτόταν πως πρώτα έπρεπε να ξεπαστρέψει τον Κάρλσον. Τον οδηγό.

Όμως ο Ρος δεν έδειχνε απειλητικός, ούτε κι οι άλλοι δυο. Χαμογελώντας ακόμη πλατιά, ο Ρος είπε: «Έπρεπε να ξέρουμε αν θα τα πηγαίναμε καλά μαζί σου. Κι έπρεπε να ξέρουμε αν θα τα πήγαινες κι εσύ καλά μαζί μας. Τώρα πια νομίζουμε πως όλα είν' εντάξει, αν το νομίζεις κι εσύ βέβαια πως όλα είν' εντάξει. Άκου λοιπόν τι θα κάνω – θα σου μιλήσω για τη δουλειά».

Ο Πάρκερ τον κοίταξε. «Μα τώρα μόλις τέλειωσε η δουλειά», είπε.

«Όχι αυτή», είπε ο Ρος με μια περιφρονητική κίνηση. «Δεν ήταν αυτή η δουλειά. Ξέρεις τι ήταν αυτό; Η χρηματοδότηση για τη δουλειά».

«Η δουλειά», πρόσθεσε ο Μέλαντερ, «η αληθινή δουλειά δεν είναι πενταροδεκάρες. Δεν είναι σαν κι αυτή».

«Η αληθινή δουλειά», είπε ο Ρος, «θα είναι αντάξια του ταλέντου μας».

Ο Πάρκερ τους κοίταξε έναν έναν. Δεν τους ήξερε αυτούς τους ανθρώπους. Τι ήταν πάλι αυτό; Μήπως ήταν καμιά απάτη, καμιά μπαρούφα; Να 'ταν αυτό που ο Χάρλεϋ είχε υπαινιχθεί απλώς με μισόλογα; «Νομίζω», είπε, «πως πρέπει να μου μιλήσετε για τη δουλειά».

Είχε ξεκινήσει μ' ένα τηλεφώνημα από έναν ενδιαμέσο. Ο Πάρκερ ανταπάντησε στο τηλεφώνημα από ένα τηλέφωνο με κερματοδέκτη κι αναγνώρισε τη φωνή του Τομ Χάρλεϋ, όταν εκείνος του είπε: «Απασχολημένος;».

«Όχι ιδιαίτερα», είπε ο Πάρκερ. «Πώς πάει το χέρι;» Την τελευταία φορά που είχαν βρεθεί μαζί, σε μια πόλη ονόματι Τάυλερ, ο Χάρλεϋ κατέληξε πυροβολημένος στο μπράτσο και από το πεδίο δράσης τον απομάκρυνε ένας φίλος του, ο Νταλέσια.

Ο Χάρλεϋ γέλασε, όχι σαν να το διασκέδαζε αλλά σαν να ήταν θυμωμένος. «Με γάμησε λίγο», είπε. «Μ' ενοχλεί με το κρύο».

«Να μένεις στα ζεστά».

«Αυτό κάνω. Γι' αυτό και σου τηλεφωνώ μάλιστα».

Ο Πάρκερ περίμενε αμίλητος. Μετά από ένα διάλειμμα, ο Χάρλεϋ γέλασε και πάλι μ' εκείνο το γελάκι του και είπε: «Ποτέ σου δεν ήσουν καλός στην κουβεντούλα».

Ο Πάρκερ περίμενε αμίλητος. Μετά από άλλη μια μικρή παύση, ο Χάρλεϋ ξερόβηξε και είπε: «Εί- ναι μια δουλειά με κάποιους που μάλλον δεν τους ξέρεις».

«Ξέρω εσένα».

«Ναι, μα γι' αυτό ακριβώς το λέω, δε θα 'μαι εγώ εκεί. Άμα θες, παίρνεις τη θέση μου».

«Γιατί;»

«Μου 'χει κάτσει κάτι καλύτερο, στην Ακτή. Τον τελευταίο καιρό φροντίζω να γίνω μόνιμος παραθεριστής. Ένας πλούσιος παραθεριστής».

«Λόγω του χεριού», είπε ο Πάρκερ.

«Και γι' αυτό», συμφώνησε ο Χάρλεϋ. «Είναι καλά παιδιά κι οι τρεις τους. Ξέρουν να μετράνε στο τέλος, με καταλαβαίνεις τι εννοώ».

Ο Πάρκερ καταλάβαινε τι εννοούσε· ότι δεν θα επιχειρούσαν να τα κρατήσουν όλα για πάρτη τους. «Πώς και δεν τους ξέρω; Είναι άσχετοι;» είπε.

«Όχι, απλώς δουλεύουνε σ' άλλα μέρη, μ' άλλους τύπους, ξέρεις πώς γίνεται. Μπορεί όμως και να τα πάτε καλά μαζί, και τότε θα τους μάθεις, και πού ξέρει κανείς...»

«Πού ξέρει κανείς, τι;»

«Τι γίνεται μετά», είπε ο Χάρλεϋ.

Ο Πάρκερ δεν επέμεινε, μόνο ρώτησε: «Πού βρίσκονται τώρα;».

«Από δω κι από κει, όπως όλοι», του απάντησε ο Χάρλεϋ. «Τελευταία, βρίσκονται κάπου στα βορειοδυτικά, μπορεί και στο Βανκούβερ. Κάπου εκεί μάλλον».

«Εκεί είναι κι η δουλειά που μου λες;»

«Όχι, γουστάρουν να δουλεύουνε μακριά απ' τη βάση τους».

Το ίδιο και στον Πάρκερ. «Όχι κοντά σ' εμένα...» είπε.

«Όχι, βρίσκονται στα μεσοδυτικά, μια από κείνες τις πεδινές πολιτείες. Τους είπα για σένα. Άμα σ' ενδιαφέρει, θα σου δώσω έναν αριθμό».

Το ένα έφερε τ' άλλο, και νά τος τώρα στο πίσω κάθισμα του Μπρόνκο με τον Μέλαντερ, τον Κάρλσον και τον Ρος, και ήρθε η ώρα που θα του λέγανε γι' αυτό το «πού ξέρει κανείς», που ο Χάρλεϋ δεν είχε θελήσει να εξηγήσει.

«Μιλάμε για κοσμήματα».

Ο Πάρκερ δεν εντυπωσιάστηκε. «Αυτό σημαίνει δέκα σεντς στο δολάριο, αν είστε τυχεροί».

«Σωστά», είπε ο Ρος, «τόσα θα πάρουμε».

«Έχουμε τρεις αγοραστές έτοιμους. Τόσο μας δίνουν όλοι», είπε ο Μέλαντερ.

«Τρεις;» είπε ο Πάρκερ.

«Είναι πολλά για έναν κλεπταποδόχο», εξήγησε ο Ρος.

Τώρα ο Πάρκερ άρχισε να δείχνει ενδιαφέρον. «Για τι πράγμα μιλάμε ακριβώς;»

Ο Κάρλσον τους κατηύθυνε προς τον Διαπολιτευτικό Αυτοκινητόδρομο, ενώ ο Ρος είπε: «Θα γυρίσουμε και οι τέσσερις στα σπίτια μας...».

«Όχι έτσι απλά», τον διόρθωσε ο Μέλαντερ. «Με λιμουζίνα».

«Σωστά», συμφώνησε ο Ρος. «Θα οδεύσουμε και οι τέσσερις στα σπίτια μας με τριακόσιες χιλιάδες δολάρια ο καθένας».

Ο Πάρκερ κοιτούσε πότε τον Ρος και πότε τον Μέλαντερ.

Έδειχναν κι οι δυο σοβαροί, μολονότι χαρούμενοι. Κανείς μες στο αυτοκίνητο δεν έπαιρνε ψυχοτρόπες ουσίες. «Δηλαδή μιλάμε για κοσμήματα αξίας δώδεκα εκατομμυρίων;» ρώτησε.

«Το λιγότερο», είπε. «Αυτή είναι η εκτίμηση. Πρόκειται για μια φιλανθρωπική δημοπρασία. Άμα

τ' αφήσουμε, θ' ανέβει κι άλλο, αλλά αυτό που θα πάρουμε εμείς είναι το λιγότερο».

«Φιλανθρωπική δημοπρασία; Πού;»

«Στο Παλμ Μπητς», είπε ο Ρος.

Ο Πάρκερ κούνησε το κεφάλι του. «Να μη με υπολογίζετε».

«Δε θες ν' ακούσεις τη δουλειά;» είπε ο Ρος.

«Μόλις την άκουσα τη δουλειά», του είπε ο Πάρκερ. «Δώδεκα εκατομμύρια σε κοσμήματα, μαζεμένα όλα σ' ένα μέρος, τραβάνε την προσοχή. Μπάτσους, σεκιούριτι, φρουρούς, φύλακες, μπορεί και σκυλιά, σίγουρα ελικόπτερα, μηχανές ανίχνευσης μετάλλου, όλα αυτά. Έπειτα, θα το κάνετε στο Παλμ Μπητς, που ανά τετραγωνικό εκατοστό έχει περισσότερο μπατσιακό απ' οποιοδήποτε άλλο μέρος της γης. Στο Παλμ Μπητς είναι όλοι πλούσιοι, κι όλοι θέλουν να παραμείνουν πλούσιοι. Κι εξάλλου, είναι νησί, με τρεις στενές γέφυρες· μπορούν άνετα να τυλίξουν την περιοχή γύρω γύρω σαν πακέτο με μεμβράνη».

«Αλήθεια είν' όλα αυτά», είπε ο Ρος. «Έχουμε όμως τον τρόπο να μπούμε, να κινηθούμε και να βγούμε».

«Και πάλι την ξέρω τη δουλειά», είπε ο Πάρκερ, «κι εξακολουθώ να μην τη θέλω».

«Από περιέργεια και μόνο, γιατί;» ρώτησε ο Μέλαντερ.

«Επειδή και μόνο το να διανοηθεί κανείς να κάνει τη δουλειά σας», του απάντησε ο Πάρκερ, «και μάλιστα στο Παλμ Μπητς, πρέπει να έχει δύο πράγματα. Το ένα, κάποιον από μέσα, που θα 'ναι κι ο

ερασιτέχνης που θα σε κάψει. Και το άλλο, ένα πλεούμενο, που 'ναι κι ο μόνος τρόπος σου να φύγεις απ' το νησί. Κι αυτό είναι ακόμη χειρότερο κι από νησί, γιατί μέσ' από πλεούμενο δεν υπάρχει διαφυγή».

«Λοιπόν, και ναι και όχι. Ναι, έχουμε κάποιον μέσα, αυτό είν' αλήθεια, αλλά αυτός θα είναι πριν τη δουλειά. Δεν πρόκειται να βρίσκεται κοντά στο Παλμ Μπητς τη μέρα εκείνη, κι επίσης δεν τον λες κι ερασιτέχνη», είπε ο Ρος.

«Είναι ένας απ' τους αγοραστές μας, έχουμε ξαναδουλέψει μαζί του», είπε ο Μέλαντερ.

«Είναι εκτιμητής έργων τέχνης... εκτιμητής ακίνητης περιουσίας... σου λέει πόσο αξίζουν οι πίνακες, πόσο τα χαλιά, πόσο τα κοσμήματα, για τους φόρους και τους κληρονόμους».

Με το βλέμμα του καρφωμένο στο δρόμο, ο Κάρλσον είπε: «Έχει ένα προβληματάκι με κόκα, γι' αυτό χρειάζεται επιπλέον λεφτά. Αλλά το ελέγχει, κι έτσι δεν είναι πρόβλημα, τουλάχιστον όχι για μας».

«Όσο για το τι κάνει στη ζωή του», είπε ο Μέλαντερ, «κόβει κίνηση, πάει και βολιδοδοσκοπεί».

«Άρα σας δίνει πληροφορίες», είπε ο Πάρκερ.

«Σωστά».

«Κι έπειτα μπαίνετε και παίρνετε τα καλύτερα. Κι όταν αυτός ο τύπος έχει κάνει την εκτίμηση, σε πόσον καιρό προχωράτε στη ληστεία προτού καταλάβει κανείς οτιδήποτε;»

«Δεν το κάνουμε έτσι», του είπε ο Ρος. «Η συμφωνία μας είναι να μην αγγίζουμε το παραμικρό μέχρι να περάσουν τουλάχιστον δύο χρόνια απ' την

ώρα που εκείνος έχει μπει κι έχει βγει. Και τώρα, στο Παλμ Μπητς, αυτός δεν ήταν ανάμεσα στους εκτιμητές».

«Έχει πρόσβαση στους εκτιμητές», πρόσθεσε ο Μέλαντερ, «όπως όλοι σ' αυτή τη δουλειά».

«Έχει κάνει κι άλλα στο Παλμ Μπητς», είπε ο Ρος, «άρα ξέρει τα κατατόπια, ξέρει τη διαδικασία, ξέρει όλα τα σχετικά, αλλά δεν είναι ανάμεσα σ' αυτούς που εξέτασαν τα συγκεκριμένα κοσμήματα».

«Έχει κινηθεί σ' εκείνη την περιοχή, αλλά για άλλες ιδιοκτησίες, άλλου τύπου αξιολογήσεις».

«Άμα ψάξουνε για κάποιον από μέσα», είπε ο Ρος, «δε θα ψάξουνε γι' αυτόν, γιατί δεν ήτανε μέσα».

«Ίσως», είπε ο Πάρκερ. «Και με το πλεούμενο τι γίνεται;»

«Δεν θα υπάρχει πλεούμενο», τον διαβεβαίωσε ο Μέλαντερ. «Συμφωνώ εκατό τα εκατό μαζί σου σ' αυτό».

«Και πώς φεύγεις λοιπόν απ' το νησί;»

«Δε φεύγεις».

«Τι; Μένεις εκεί; Ξέρετε, οι μπάτσοι πηγαίνουν και ψάχνουν τις πρόσφατες ενοικιάσεις».

«Ναι, ούτε σε διαμέρισμα μένεις», είπε ο Ρος.

«Τότε πού;»

«Στο σπίτι μου», είπε ο Μέλαντερ και χαμογέλασε, μορφάζοντας σαν αρκούδα.

Ο Πάρκερ προσπάθησε να καταλάβει τι κρυβόταν πίσω απ' αυτό, μα δεν μπόρεσε, όχι ακριβώς. «Έχεις σπίτι εκεί;»

«Είναι δεκαπέντε δωμάτια», του είπε ο Μέλαντερ, «κι είναι στην παραλία. Νομίζω πως θα σ' αρέσει».

«Έχεις έπαυλη δεκαπέντε δωματίων στην παραλία του Παλμ Μπητς», είπε ο Πάρκερ. «Και πώς γίνεται αυτό;»

«Ε, το έψαξα πριν μερικές βδομάδες», είπε ο Μέλαντερ.

«Αλλά θα τ' αγοράσει σήμερα», είπε ο Ρος. «Έχουμε την προκαταβολή απ' την τράπεζα».

Το μοτέλ και το αυτοκίνητο που θα χρησιμοποιούσε ο Πάρκερ βρίσκονταν στο Έβανσβιλ. Μόλις έφτασαν εκεί, την ώρα που ο Μέλαντερ κι ο Ρος μετρούσαν τα λεφτά πάνω στο κρεβάτι, ο Κάρλσον και ο Πάρκερ κάθονταν ο ένας απέναντι στον άλλον στις δυο καρέκλες του δωματίου γύρω απ' το στρογγυλό τραπέζι. «Η έπαυλη είναι φτηνή. Για ένα τέτοιο σπίτι στο Παλμ Μπητς, εννοώ», άρχισε να του λέει ο Κάρλσον.

«Γιατί;»

«Πουλήθηκε πριν από οκτώ χρόνια σ' ένα ζευγάρι... ηθοποιό του Χόλιγουντ κι οι δυο, ξέρεις, σταν κι αυτός, σταν κι αυτή, κι έτσι όταν γυρίζουνε ταινία, παίρνει αυτός είκοσι εκατομμύρια, αυτή παίρνει δέκα...»

«Δεν τη λες και δίκαιη την αμοιβή, σωστά;» είπε απ' το κρεβάτι ο Μέλαντερ.

Ο Κάρλσον και ο Πάρκερ τον αγνόησαν κι οι δυο, και ο Κάρλσον συνέχισε: «Αγοράσανε το σπίτι, νομίσανε πως και στο Παλμ Μπητς θα 'ταν σταν, όμως το Παλμ Μπητς τους αγνόησε. Δε λέω, σταν είναι, μα είναι και φτηνιάρηδες, και δεν μπορείς να 'σαι φτηνιάρης στο Παλμ Μπητς. Ή, άμα είσαι φτηνιάρης, το κρύβεις, και σκορπάς τα λεφτά σου από δω κι από κει».

«Σε φιλανθρωπίες», είπε ο Μέλαντερ.

«Στο Παλμ Μπητς λατρεύουν τις φιλανθρωπίες», συμφώνησε ο Κάρλσον. «Όμως ετούτοι δω οι σταν δεν το κάνανε σωστά. Νομίσανε πως επειδή ήτανε σταν

είχανε το δικαίωμα. Κάνανε φανταχτερά πάρτι, φέρανε σου λέει ροκ συγκροτήματα και δεν πάτησε κανείς».

«Ε, πολλοί και διάφοροι πήγαν στα πάρτι αυτά», είπε ο Ρος.

«Όχι όμως αυτοί που έπρεπε. Κι έπειτα, με τα πάρτι αυτά έγινε το σπίτι κώλος, καταστράφηκε. Μετά, οι σταρ φύγανε από κει και πήγανε να το παίζουνε σταρ κάπου αλλού...» είπε ο Κάρλσον.

«Κάπου που θα τους έχουνε σε υπόληψη», είπε ο Μέλαντερ.

«Κι έτσι το σπίτι εγκαταλείφθηκε», είπε ο Κάρλσον, «κι όλο χαλούσανε τα συστήματα συναγερμού, και τρύπωναν μέσα αλήτες απ' την ακτή, κάνα-δυο φορές πήρε και φωτιά, και στην τελική οι μπάτσοι είπανε δε γίνεται να 'χουμε εμείς στο σπίτι όλο το εικοσιτετράωρο άνθρωπο δικό μας, θα πρέπει να βάλετε σεκιούριτι εσείς, και οι σταρ είπανε γάμα το κι έτσι αποφάσισαν να το πουλήσουν».

«Μια σπιταρόνα στο Παλμ Μπητς για επισκευή και πώληση. Φάση “κάν' το μόνος σου, μπορείς”», είπε γελώντας ο Μέλαντερ.

«Οι σταρ αυτοί τίποτα δεν μπορούσανε να κάνουνε σωστά», είπε ο Κάρλσον. «Άμα κάνανε οι ίδιοι την επισκευή, θα βγάζανε πολύ περισσότερα όταν θα το πουλούσαν. Μα δε δίνουνε δεκάρα, έχουνε φύγει, και τώρα είν' αλλού, και το σπίτι κάθεται εκεί και περιμένει, ώσπου εμφανίζεται ο Μπούντ».

Ο Μέλαντερ σηκώθηκε από το κρεβάτι και ορθώθηκε στητός, ώμοι τετράγωνοι, μεγάλο σώμα χαλαρό, μεγάλο χαμόγελο, φουντωτά μαλλιά κυματιστά